

Som präster får vi dela Jesu prästerliga uppdrag och bli vittnen för världen om hans helande kärlek. Vi blir smorda med Helig Ande liksom Jesus Kristus för att frambära ett glädjebud till de fattiga och till alla som hungrar och törstar efter sanning, efter mening i livet, efter frälsning. Därför måste vi också ständigt pröva oss själva och låta Gud rena oss från allt som står i vägen och hindrar oss i vårt prästerliga uppdrag. Så mycket hänger på oss, på att vi verkligen "dag för dag förenas med Herren Jesus och alltmer liknar honom" som vi strax skall säga när vi förnyar våra prästlöften. Denna högtid är verkligen en enda uppmaning till varje präst att ta kallelsen till helighet på största allvar.

Vår helige fader påven Franciskus höll för en tid sedan ett tal till medlemmarna i kurian, där han varnade dem för de frestelser som de kunde drabbas av. I media framställdes det, som om han anklagade dem för att mangrant verkligen ha fallit för alla dessa frestelser. Så var naturligtvis inte fallet, men just en sådan varning för de frestelser som speciellt drabbar också oss kan ge oss ljus på vägen. Det är viktigt att komma ihåg att en frestelse i sig inte är en synd utan egentligen en inbjudan att medvetet och frivilligt välja Jesus och ta avstånd från det som lockar och attraherar oss. En frestelse försätter oss i en valsituation där vi kan välja bort ett dåligt alternativ och välja den goda, men ofta smala vägen. Därför är frestelserna viktiga, ja, uppbyggliga för de tvingar oss att ta ställning och se klart. Teresa av Avila talar på spanska om frestelserna som *trabajos*, arbeten: Gud arbetar på vår helgelse genom frestelserna. Vi kan naturligtvis också se på frestelserna ur Frestarens synvinkel, han som går omkring som ett rytande lejon eller som försåtligt viskar vackra, förledande ord i vårt öra. Hursomhelst, frestelsen måste genomskådas och leda till att vi kastar oss i Guds armar, att vi lydigt och lyhört lyssnar till Guds röst och tar avstånd från allt som strider mot honom.

Vad är det då för frestelser som vi präster i Sverige speciellt kan vara utsatta för? Ofta är det just det gamla vanliga som rör pengar, sex och makt, men kanske på ett visst sätt. Kärleken till pengar är roten till allt ont säger man. Sitter prästen fast i denna avgudadyrkan av Mammon är det verkligen fara å färde. Snikna präster är inte bra på att frambära ett glädjebud för de fattiga. Men så illa är det sällan. De mer försåtliga frestelserna smyger sig lättare in: lite fiffel med mässtipendier, reseräkningar eller antydningar om att man borde ge en lite mer rejäl gåva när det varit någon förrättnig. Ja, det gäller att se upp, folk är mer klarsynta än vi tror. Har man väl fått för sig att prästen är ute efter pengar sitter stämpeln kvar. Botemedlet är att vara generös med sig själv, sin tid och sina pengar. Som präst är man ofta mycket medveten om de tydliga sexuella frestelserna, men i svaga

stunder, när man känner sig lite ensam och bortglömd, deppig eller uttråkad, kan faran vara som störst. Botemedlet är som alltid den djupa kärleken till Kristus, den hängivna efterföljelsen och ständiga bönerelationen. När man börjar hoppa över tidegård och daglig mässa och meditation, då börjar frestelserna på det sexuella planet att frodas. Varje personlig kärleksrelation måste vårdas ömt, och försummar vi vår relation till Kristus, då tränger sig något annat på. Frestelsen till maktfullkomlighet är kanske ännu mer försåtlig, för som präst har man faktiskt fått Kristi fullmakt att leda gudsfolket på vägen. Men det är alltid en tjänande och självutgivande andlig auktoritet det gäller, och om det är äkta vara luktar fåren sig alltid fram till den sanne och äkte herden och följer honom troget. Är det egen maktfullkomlighet och självhävdelse skyr fåren prästen som pesten och söker sig andra vägar. Ödmjukhet är det enda botemedlet när det gäller detta.

Finns det då några mer specifika frestelser som vi präster i Sverige drabbas av? Måhända. En möjlig sådan skulle man kunna kalla "parabolens frestelse", och den kan vara nog så svår. Det jobbiga arbetet i det svenska stenbrottet – som min företrädare biskop Müller brukade säga – kan leda till frestelsen till att spendera mer tid framför TV:n eller datorn än inför det Allraheligaste och i samtal med behövande eller besvärliga församlingsbor. Det är väldigt lätt att fördriva tiden med att följa med allt som händer i hemlandet och fastna lite i nostalgi, när livet är tråkigt och till synes resultatlöst i församlingen. Men i längden kan det vara farligt att dra sig undan livet i den konkreta omgivning, där vi lever och är kallade att bära fram glädjebudet. Frestelsen kan också innebära att vi skapar en liten krets av likasinnade som omger oss och skyddar oss från de andra, av annan bakgrund, social ställning eller av annan uppfattning. Kyrkan är katolsk, universell och vi får akta oss för att förvandla den till en liten myshörna. Botemedlet är att följa Jesajas råd: "att läka dem som har ett förkrossat hjärta, att predika frihet för de fångna och befrielse för de bundna", kort sagt, att evangelisera. En sista frestelse kan vi också drabbas av, som minoritet och liten grupp i samhället, är det lätt att fastna i skvaller, förtal och ryktesspridning. Det är naturligtvis en i allra högsta grad allmänmänsklig frestelse, som knappast någon undgår, men det är ingen ursäkt för oss att ge efter för detta. Botemedlet har faktiskt Martin Luther givit oss: att aldrig säga något om någon som vi inte skulle säga om personen ifråga var närvarande. Att säga något gott och positivt om vår nästa är ofta en bra medicin om vi hamnar i en skvaller- och förtalssituation, som vi på så sätt kan ta död på. Frestelserna är till för att väcka oss till liv och få oss att reagera i den Helige Andes kraft. Vi behöver inte vara rädda för frestelserna, de kan i stället aktivera oss att gå omvändelsens och helgelsens smala väg. Herrens Ande är över oss och leder oss på Jesu väg. Där är vi alltid trygga. Så det bästa är att bli kvar i honom, se på honom, be till honom, tjäna honom, leva och dö för honom.